

saa at sige aldrig savnede en af de offentlige Pengeinstitutters ledende Mænd. Naar der skulde dannes et saadant Aktieselskab, gjaldt det først og fremmest om at faa en Bank interesseret, og det fik man lettest, naar en af Banddirektionens Medlemmer fik tildelt et Mandat som Medlem af Aktieselskabets Bestyrelse, og i Tillid til de stadig opadgaaende Konjunkturer og den som Følge deraf i Udsigt stillede betydelige Tantième førtes man ind paa Startning af det ene Handels- og Industriselskab efter det andet. Og disse startedes ikke efter almindelige Samfundshensyn, men som Regel den Gang efter Bankernes egen Interesse og i mange Tilfælde lige stik imod Bankens egne Kunders Interesse. Vi har saaledes set, at en af Landets største Banker har oprettet sit eget Forsikringselskab, nogle Banker har oprettet egne Handelselskaber, og enkelte af Bankerne har i Fællesskab oprettet deres eget Revisionsinstitut, uden at man har tænkt paa, at saavel Forsikringselskabets Dannelse som Handelsselskabernes kunde være en direkte Konkurrence imod Byens næringsdrivende Borgere. Det kunde endda være, naar Banken ikke samtidig af sine Kunder forlangte, at de skulde benytte de paagældende Institutter, f. Eks. Revisionsinstituttet eller Forsikringselskabet.

Men for at vende tilbage til de uheldige Sider ved Bankernes Ledelse, er det en Kendsgerning, at Bankerne i de opadgaaende Konjunkturers Tider har belaaet Varepartier ganske kritikløst, ikke alene for københavnske næringsdrivende, men i særlig Grad for en Mængde udenlandske handlende, som i Krigsaarene oversvømmede Landet. Bankerne laante beredvilligt paa Varerne mod en forholdsvis lille Indbetalingsmargin, og navnlig dette har i den senere Tid, da Priserne har været nedadgaaende, virket i højeste Grad uheldigt, idet største Parten af disse udenlandske handlende ganske simpelt er forduftet fra Landet, da de havde konstateret de store Tab. De danske næringsdrivende, som har foretaget Dispositioner i Tillid til, at der kunde aabnes en stor Eksport til de østerøiske Provinser — hvad der ogsaa mislykkedes, til Dels paa Grund af den tidligere Regerings uheldige Foranstaltninger, de kunde hverken faa Varerne indført eller faa dem udført —, har ogsaa været nødt til at konstatere store Tab. Og hvorledes er det gaaet med disse Varepartier? Det er gaaet saaledes, at Bankerne har maattet overtage dem, og de har endda ikke undslaaet sig for navnlig i den senere Tid at kaste disse

Varer direkte ud paa Markedet, de har i enkelte Tilfælde forhandlet dem direkte til Forbrugerne, ja, de har sendt Repræsentanter ud i Landet som rejsende for at falbyde de overtagne Varer til Købmændene. Men samtidig med at dette foregaar, forlanger de af deres Forbindelser, af de forskellige Grossister her i Byen, at de skal bringe deres Kreditter ned, hvilket naturligvis var og er overordentlig vanskeligt under de Forhold, hvori Forretningslivet nu i saa lang Tid har været. Forretningslivet lever under store økonomiske Vanskeligheder, dels som Følge af Opsigelse af Laan, dels og ikke mindst fordi Bankerne paa den nævnte Maade gennem den Konkurrence, de har paaført dem, har umuliggjort det for de næringsdrivende at blive af med deres egne Varer. Men samtidig er der det ejendommelige Forhold, at de har forhøjet Renterne af udlaante Kapitaler. Naar man i Dagspressen læser, at nu er Diskontoen nedsat med $\frac{1}{2}$ pCt., eller hvor meget det nu er, og at denne Diskontoneedsættelse er et Lyspunkt for Næringslivet, idet de økonomiske Forhold bliver lettere, faar man paa samme Tid Meddelelser fra Bankerne om, at den almindelige Bankprovision er forhøjet med omtrent tilsvarende Beløb; det ser mærkeligt ud. Jeg har endog set, at Banker paa et saadant Tidspunkt har forhøjet deres Provision med $\frac{1}{2}$ pCt., hvilket svarer til 2 pCt. aarlig, andre har været mere beskedne og nøjedes med $\frac{1}{4}$ pCt.'s Forhøjelse. Dette ser noget mærkeligt ud, naar man taler om, at Bankerne skal være den betrængte Middelstand og de næringsdrivende til Støtte under en vanskelig Periode som denne.

Der er ogsaa et andet Forhold, jeg kunde lide at omtale, nemlig Belaanningen af Papirer med Pant i fast Ejendom. Man har jo den saakaldte Aagerparagraf, som siger, at der kun maa tages en ret minimal Rente af Laan i faste Ejendomme. Nu er det ganske klart, at de Papirer, de Obligationer, som Bankerne i Øjeblikket vil faa til Belaanning, ikke er første Klasses Papirer, men Loven siger nu en Gang, at der maa ikke tages en større Rente af disse Laan. Men det omgaas paa den Maade, at Obligationen udstedes til Bankens eller Klientens Sagfører, og denne Obligation deponeres da som Sikkerhed for Kassekrediten eller Udlaanet. Det er altsaa en Form, paa hvilken man kommer ud over denne Paragraf, men jeg tror, at det er et uheldigt Forhold. Jeg synes, man maa have det klart. Jeg henstiller til den højtærede Handelsminister, at dette Forhold undersøges.